

**Chrystus,
wszechzawierający
i rozległy,
zastępuje kulturę
przez wzgląd
na jednego
nowego człowieka**

NAJWAŻNIEJSZE STWIERDZENIA

Chrystus, który zastępuje sobą kulturę przez wzgląd na jednego nowego człowieka,
to wszechzawierający, rozległy Chrystus,
Pierwszy, centrum i pełny zakres Bożej ekonomii.

Kiedy będziemy mieli wizję wszechzawierającego, rozległego Chrystusa,
a do tego będziemy doświadczać Go jako nasze życie i budulec całej naszej istoty
oraz żyć Jego zamiast żyć swoją kulturą,
jeden nowy człowiek pojawi się pośród nas w praktyce
i będziemy urzeczywistniać życie tego nowego człowieka.

Musimy być tymi, których dzień po dniu
odnawia świeże zaopatrzenie życia zmartwychwstania,
żeby zastąpić naszą kulturę
i żebyśmy stali się jednym nowym człowiekiem w rzeczywistości
dzięki staniu się nowymi jak Nowa Jerozolima.

Musimy prowadzić życie jednego nowego człowieka zamiast żyć kulturą,
ucząc się Chrystusa, tak jak rzeczywistość jest w Jezusie;
w jaki sposób Pan Jezus żył na ziemi,
w taki dzisiaj powinien żyć jeden nowy człowiek.

Poselstwo pierwsze
hymn nr 221

1. Bóg zamyślił, aby Chrystus
Objawiony we mnie był;
Nic na zewnątrz, jak religia,
Lecz by Chrystus we mnie żył.

Bóg zamyślił, aby Chrystus
Wbudowany we mnie był;
Nie chce, abym coś udawał,
Chrystus ma być wszystkim mi.
2. Jest pragnieniem mego Boga,
Aby Chrystus we mnie żył;
Żadne praktyki zewnętrzne,
Ale Pan we wnętrzu mym.
3. Uformować we mnie Jego
Upodobał sobie Bóg;
Nie zależy mu na formach,
Lecz by Chrystus wzrastać mógł.
4. Aby On miał we mnie dom swój –
Tak zamyślił sobie Bóg;
Nie chce tylko służby, ale
By On we mnie mieszkać mógł.
5. Bóg zamyślił, aby Chrystus
Zawsze był nadzieją mą;
To nie obiektywna chwała,
Ale subiektywnie On.
6. Bóg zapragnął, aby wszystkim
We mnie Jego Chrystus był;
Bym nic nie miał zewnętrznego,
Lecz był wypełniony Nim.

TEMAT OGÓLNY
CHRYSTUS, WSZECHZAWIERAJĄCY I ROZLEGŁY,
ZASTĘPUJE KULTURĘ PRZEZ WZGLĄD NA JEDNEGO NOWEGO CZŁOWIEKA

Poselstwo pierwsze

**Pilna potrzeba zastąpienia naszej kultury
przez wszechzawierającego, rozległego Chrystusa**

Wersety biblijne: Kol 1:12–13, 15–18, 27; 2:8, 14–15; 3:4, 10–11.

- I. List do Kolosan powstał, ponieważ kościołem w Kolosach owładnęła kultura, która odciągnęła świętych od Chrystusa – 2:8, 16–17; 3:10–11:**
- A. W Kolosach kultura zalała kościół, zastąpiła Chrystusa i uprowadziła świętych jako łup – 2:8.
 - B. Boży wróg używa kultury do zastąpienia nią Chrystusa; będzie starał się użyć do tego dobrych jej aspektów – por. Flp 3:4–8.
 - C. W świetle Listu do Kolosan kultura zastępuje Chrystusa; List ten wskazuje, że kultura jest tym, co najwięcej zastępuje Chrystusa.
 - D. W Liście tym władza ciemności odnosi się zwłaszcza do dobrych aspektów kultury i naszej naturalnej istoty – 1:12–13:
 - 1. Święci w Kolosach dostali się we władanie ciemności, ponieważ pozwolili najwyższemu aspektom kultury opanować kościół – 2:8.
 - 2. Najwznioślejsze wytwory kultury to mimo wszystko aspekty władzy ciemności, za pomocą której szatan sprawuje kontrolę nad ludźmi – 1:13.
 - 3. Wszystko, co zastępuje Chrystusa, staje się władzą ciemności, żeby sprawować nad nami kontrolę – w. 13.
- II. Ludzka kultura powstała po upadku człowieka – Rdz 4:16–22:**
- A. Porzuciwszy Bożą obecność, Kain wybudował miasto, żeby zapewnić sobie ochronę i samodzielny byt – w. 16–17:
 - 1. W mieście tym wytworzył kulturę pozbawioną Boga, bezbożną kulturę.
 - 2. W ogrodzie Bóg był wszystkim dla człowieka – jego ochroną, utrzymaniem, zaopatrzeniem i rozrywką; kiedy człowiek utracił Boga, utracił wszystko.
 - 3. Utrata Boga przez człowieka zmusiła go do wynalezienia kultury, której głównymi elementami były miasta zapewniające byt, hodowla bydła służąca zarabianiu na utrzymanie, muzyka dla przyjemności i broń do obrony – w. 20–22.
 - B. Z pozoru kulturę pozbawioną Boga wynalazł człowiek, który odmówił pójścia Bożą drogą, i dlatego utracił Boga; tak naprawdę wewnętrznym czynnikiem kultury było podżeganie i podburzanie przez szatana, Bożego wroga, człowieka, który odszedł od Boga – w. 7, 16–17; Mt 12:26:
 - 1. Taka kultura, pozbawiona Boga i połączona z szatanem, stała się modelem, który reprezentuje wszystkie kultury we wszystkich wiekach i oznacza, że kultury te są pozbawione Boga, że podążyły za szatanem i z nim się połączyły – por. Łk 4:6, przyp. 1.
 - 2. Bezbożna kultura, jej nasienie, rozpoczęła się w czwartym rozdziale Księgi Rodzaju i będzie się rozwijać w całej historii rodu ludzkiego, aż znajdzie zwieńczenie w postaci Wielkiego Babilonu w osiemnastym rozdziale Księgi Objawienia.
 - 3. Pańskie słowa z Ewangelii Mateusza 24:37–39 wskazują, że bezbożna kultura z czasów Noego osiągnie apogeum swego rozwoju w czasie Pańskiego przyjścia.
- III. Kultura przeszkadza Bożemu zamysłowi, który dotyczy Chrystusa i kościoła – Ef 3:10–11; 5:32:**
- A. Coś bardzo przebiegłego stoi Chrystusowi i kościołowi na drodze; tym przebiegłym, przeciwstawiającym się pierwiastkiem jest kultura – Kol 3:10–11; Ef 2:14–15; Kol 2:14–15.
 - B. Kultura wielce przeszkadza w doświadczeniu Chrystusa; nie uświadamiamy sobie tego, że kultura przeszkadza nam w doświadczeniu Chrystusa i radowaniu się Nim – Flp 3:7–8.
 - C. Nasz wzrost w Chrystusa we wszystkim i dojście do dojrzałego człowieka utrudnia nasza przebiegła, ukryta kultura – Kol 2:19; Ef 4:13, 15–16.

- IV. Ludzka kultura sprzeciwia się królestwu Bożemu – Mt 10:16–25, 34–39; 12:29, 46–50:**
- A. To, co grzeszne, nie sprzeciwia się królestwu Bożemu tak bardzo jak ludzka kultura.
 - B. Ludzka kultura stała się podstawową i wielką częścią królestwa szatana – w. 26.
 - C. Kultura stała się warownią szatana; on podstępnie trzyma w garści kulturę i wykorzystuje ją, żeby sprzeciwiać się Bożemu królestwu – Dz 26:18; Kol 1:12–13.
- V. Chrystus, Ten, który jest wszechzawierający i rozległy, jest przeciwieństwem kultury i powinien sobą zastąpić naszą kulturę – w. 18; 3:4, 10–11:**
- A. Rozległe objawienie o Chrystusie zawarte w Liście do Kolosan ma na celu rozprawienie się z kulturą – 2:8; 3:10–11.
 - B. W tym Liście Paweł przedstawia wizję na temat wszechzawierającego, rozległego Chrystusa, żeby wyrzucić na nas wrażenie tym, że ten Chrystus powinien zastąpić naszą kulturę – 1:27.
- VI. Chrystus, który zastępuje kulturę, to wszechzawierający, rozległy Chrystus, Pierwszy, centrum i pełny zakres Bożej ekonomii – w. 15–18; 2:16–17; 3:4, 10–11:**
- A. Chrystus, który może zastąpić naszą kulturę i stać się dla nas wszystkim, to wszechzawierający, rozległy Chrystus – 1:15, 18.
 - B. List do Kolosan powstał, żeby objawić wszechzawierającego, rozległego Chrystusa, który rozprawia się z naszą kulturą i ją sobą zastępuje – 3:4, 10–11.
 - C. Zbawiając nas, Bóg zbawia nas nie tylko od grzechu, sądu, jeziora ognistego, świata i naszego „ja”; także zbawia nas od wszystkiego, co zastępuje Chrystusa, włącznie z naszą kulturą – Hbr 7:25.
 - D. Wszechzawierający, rozległy Chrystus jest w nas, i musimy Mu pozwalać, żeby napełniał całą naszą istotę i zastępował sobą naszą kulturę – Ef 3:17a; Kol 1:27; 3:11.

Poselstwo drugie
hymn nr 222

1. Ty jesteś we mnie jako życie
I wszystkim dla mnie Tyś;
Dostępnym i tak bliskim mi,
Doświadczam Ciebie dziś.

O Panie, Ty jesteś Duchem,
Tak drogim bliskim mi!
O, jak raduje mnie wspaniała
Dostępność Twoja w Nim!
2. Ty jesteś potrzeb wielkich i małych
Zaspokojeniem mym;
Gotowy czekasz zawsze, gdy wołam,
Wystarczasz w pełni mi.
3. Gdym słaby, słodkie namaszczenie
Twą mocą wspiera mnie;
Gdy z sił opadam, Twoja energia
Umacnia stale mnie.
4. Twe prawo życia w sercu, umyśle
Wyznacza ścieżki me;
Bogactwo Twojej rzeczywistości
Na wskroś przenika mnie.
5. Ty zawsze ze mną jesteś jedno,
Wspaniała jedność ta!
Twój Duch wciąż z moim nieustannie
W jedności wiecznej trwa.

Poselstwo drugie

Życ wszechzawierającego, rozległego Chrystusa, a nie żyć kulturą

Wersety biblijne: Ef 3:11, 16–17a; Flp 1:20–21a; Kol 1:15, 18, 27; 3:4, 10–11.

- I. Biblia zawiera następującą centralną myśl: Bóg pragnie, żebyśmy żyli Chrystusa dla kościoła, który jest Jego Ciałem, jednym nowym człowiekiem – Flp 1:21a; Ef 2:15–16:**
 - A. Bóg zamierzył, żebyśmy stali się ludźmi przesyconymi, przepojonymi, napełnionymi Chrystusem i przyobleczonymi w Niego po to, żeby Go żyć – 3:17a; Ga 2:20; 3:27; 4:19.
 - B. Życie chrześcijańskie to życie, w którym wierzący Chrystusa żyją Go i powiększają – Flp 1:20–21a.
 - C. Życ Chrystusa to żyć osobę, samego Chrystusa – Kol 1:27; Rz 8:10:
 1. Jeśli mamy żyć Chrystusa, musimy obierać Go za naszą osobę i być z Nim jedną osobą; w praktyce On i my musimy być jedno – 1 Kor 6:17.
 2. Jeśli uzyskamy światło na temat tego, jak zastępujemy Chrystusa w co-dziennym życiu, wyznamy Panu, że zamiast Jego żyć, żyjemy wieloma innymi rzeczami, że żyjemy bardziej kulturą niż Chrystusem – 1 J 1:7.
 - D. Powodem, dla którego nie żyjemy Chrystusa, jest to, że nie jesteśmy Nim ukonstytuowani; czym jesteśmy ukonstytuowani, tym żyjemy – Kol 3:4, 10–11; Ef 3:17a.
- II. Jeśli chodzi o wszechzawierającego, rozległego Chrystusa, który jest przeciwieństwem kultury, w świetle całego objawienia Biblii musimy zobaczyć, że Bóg zamierzył wbudować się w Chrystusie w swój wybrany, odkupiony i odrodzony lud – Ga 1:15–16; 2:20; 4:19:**
 - A. Boże centralne dzieło, jedyne dzieło we wszechświecie i przez wszystkie wieki i pokolenia polega na wbudowywaniu się Go w Chrystusie w swój wybrany lud i czynieniu siebie jedno z nim – Ef 3:17a; 1 Kor 6:17.
 - B. Bóg zamierzył dogłębnie wbudowywać siebie w Chrystusie w nas i czynić siebie naszymi wewnętrznymi pierwiastkami – Ef 3:11, 16–19.
 - C. Ze względu na wypełnienie swojej wiecznej ekonomii Bóg musi wbudowywać się w Chrystusie w naszą istotę, wbudowując siebie w Chrystusie w nas jako nasze życie, naturę i konstytucję, żeby uczynić nas Bogiem w życiu i w naturze, lecz nie w Bóstwie – 2 Sm 7:12–14a; Rz 1:3–4; Ef 3:17a; J 14:23; Kol 3:10–11:
 1. Potrzebujemy tego, by Bóg wbudował się w Chrystusie w naszą wewnętrzną konstytucję, żeby cała nasza istota Nim się przekonstytuowała – Ef 3:17a.
 2. Chrystus buduje kościół dzięki temu, że wchodzi do naszego ducha i z niego rozprzestrzenia się do umysłu, emocji i woli, żeby zająć całą naszą duszę – Mt 16:18; Ef 3:17a.
- III. Mówiąc, że Chrystus jest przeciwieństwem kultury, nie twierdzimy, że powinniśmy porzucić naszą kulturę i żyć, pozbawieni jakiegokolwiek kultury – Kol 3:10–11:**
 - A. Ci, którzy nie mają Chrystusa, z pewnością powinni żyć według kultury, ponieważ ona zachowuje ludzi, steruje nimi i ich poprawia.
 - B. Nim przyjmie się wszechzawierającego, rozległego Chrystusa, każdy potrzebuje kultury.
 - C. Przyjąwszy Chrystusa, nie powinniśmy pozwalać kulturze ograniczać Go lub przeszkadzać nam w doświadczaniu Go ani radowaniu się Nim; powinniśmy raczej zacząć się uczyć żyć według Niego, a nie według kultury – 2:6–7.
 - D. Kiedy dzieci rosną, potrzebne są im kultura i prawo – Ga 3:23–28:
 1. Nim dzieci przyjmą Chrystusa, należy je szkolić według kultury i w poddaniu prawu – w. 23–24.
 2. Kiedy przyjmą Chrystusa, stopniowo możemy im pomóc odwracać się od kultury do Chrystusa – J 1:12–13; 6:57.
- IV. Ponieważ przyjęliśmy Chrystusa, nie powinniśmy pozwalać kulturze Go zastępować – Kol 2:6; 3:10–11:**

- A. Każda kultura jest przeciwieństwem Chrystusa, a On – przeciwieństwem każdej kultury – w. 11:
1. Każda kultura, jakakolwiek by była, jest przeciwieństwem Chrystusa.
 2. Poza Chrystusem wszystko, co mamy, i co jest wytworem człowieka oraz jego rozwój składają się na kulturę.
- B. Kultura jest czynnikiem ograniczającym wzrost radowania się Chrystusem; samorzutnie kultura w nas powstrzymuje nas przed prawdziwym doświadczaniem Chrystusa – Flp 3:3–9.
- C. Ponieważ nasza kultura utrudnia nam doświadczanie Chrystusa, radowanie się Nim i życie Go, niesiemy duże brzemie, które Pan na nas złożył, żeby wszyscy święci w Pańskim odzyskiwaniu mogli się uczyć praktycznie obierać Chrystusa za swoje życie i osobę i zastępować Nim kulturę – Ef 3:17a; Kol 3:4.
- D. W Chrystusie cieszymy się wolnością i odkładamy na bok kulturę, żeby powiększyć naszą zdolność do radowania się Panem; całą przestrzeń w nas musimy przekazać Chrystusowi.
- E. Jeśli całą naszą wewnętrzną objętość udostępniemy Chrystusowi, który w nas mieszka, samorzutnie zastąpi On w nas kulturę – 1:27; 3:11.
- V. To niezwykle istotne, żebyśmy mieli wizję Chrystusa, który jest wszech-zawierający i rozległy; nie mając takiej wizji Chrystusa, nie powinniśmy usiłować porzucić swojej kultury – Dz 26:19; Ef 1:17–23:**
- A. Chrystus, który nas zamieszkuje, nie jest niepozornym, podlegającym ograniczeniom Chrystusem; jest Tym, który jest obrazem niewidzialnego Boga, ucieleśnieniem pełni Bożej i sednem Bożej ekonomii – Kol 1:15, 18; 2:2, 9–10:
1. Taki Chrystus teraz mieszka w nas i czeka na sposobność, żeby rozprzestrzenić się na całą naszą istotę – 1:27.
 2. Ten Chrystus powinien być wszystkim w naszym codziennym życiu, a my powinniśmy żyć Jego i nie dawać w swoim życiu na co dzień żadnego miejsca kulturze – Flp 1:21a; Kol 3:11.
- B. Jak tylko zobaczymy wizję wszechzawierającego, rozległego Chrystusa, powinniśmy zacząć odkładać na bok swój kontekst kulturowy i nie pozwalać mu zastępować Chrystusa ani Go ograniczać – Dz 9:4–5; 26:19; Flp 3:7–10:
1. W codziennym życiu nie powinniśmy dawać kulturze żadnego miejsca.
 2. Całe miejsce natomiast w nas powinniśmy przekazywać wszechzawierającemu, rozległemu Chrystusowi, który w nas mieszka – Kol 1:27.
- C. Jeśli zobaczymy taką wizję Chrystusa zamieszkującego w nas, wszech-zawierającego i rozległego, samorzutnie porzucimy kulturę – 3:10–11:
1. Poprzednio kultura zastępowała Chrystusa, ale kiedy zobaczyliśmy tę wizję, Chrystus zastąpi kulturę, która jest w nas – w. 11.
 2. Zamiast próbować porzucić kulturę, powinniśmy po prostu żyć Chrystusa, a On zastąpi ją sobą – Flp 1:21a.
- D. Kiedy żyjemy Chrystusa, samorzutnie wybawia to nas od kultury i automatycznie Chrystus, którym żyjemy, ją zastępuje; takie objawienie zawiera List do Kolosan – 1:15, 18, 27; 2:2, 9–10; 3:4, 10–11.

Poselstwo trzecie
hymn nr 316

1. Kościół Pana jest chwalebny, myśmy częścią jego dziś —
Co za szczęście! Jedno nas uczynił Pan!
Jedno Ciało we wszechświecie, my jesteśmy w Ciele tym —
Alleluja! Jedno nas uczynił Pan!

Alleluja, że jest Ciało!
Alleluja, że ma członki!
My jesteśmy dziś dla Ciała!
Alleluja! Jedno nas uczynił Pan!
2. Tu zbiorowość jest istotą, indywidualizm — nie,
Bo bez Ciała Bóg się nie wyrazi dziś;
Nie w kościołach pojedynczych, lecz wyraża w Ciele się —
Alleluja, że jesteśmy w Ciele tym!

Alleluja, że jest Ciało!
Szatan zawsze drży przed Ciałem!
Zwyciężamy jako Ciało!
Alleluja, że jesteśmy w Ciele tym!
3. To świeczników siedem złotych i natura boska w nich —
Dla natury dawnej nie ma miejsca tam;
Gdy jesteśmy jedno i w naturze Bożej mamy dział,
Jak świeczniki objawiamy światła blask!

Alleluja, że jest Ciało!
Jaśniejące mamy Ciało!
To świeczniki szczerozłote!
Alleluja! Objawiamy światła blask!
4. Jak możemy dziś wyrazić taką jedność, boskość, blask?
Alleluja! Trzeba nam Jezusa jeść!
On jest manną, drzewem życia, nową ucztą jest co dnia —
Alleluja! Jeść możemy Go co dzień!

Gdy Jezusa spożywamy,
Jedność, boskość przejawiamy
I blask światła objawiamy!
Alleluja! Pana jeść to sposób nasz!

**Budulec jednego nowego człowieka –
wszechzawierający, rozległy Chrystus, który zastępuje kulturę**

Wersety biblijne: Kol 1:15–18, 27; 2:9–10, 16–18; 3:4, 10–11.

- I. Jeśli zanurzymy się w głębie Listu do Kolosan, zobaczymy, że w tej księdze Paweł rozprawia się z ukrytą sprawą, jaką stanowi ludzka kultura:**
- A. To, że Paweł sięga po słowo barbarzyńca w wersecie 3:11, wyraźnie wskazuje, że List ten zajmuje się kulturą.
 - B. Kultura to systematyczna metoda, którą rozwinęliśmy, żeby móc istnieć i zachować naszą istotę – Rdz 4:16–22:
 - 1. Kultura to życie codziennie, jakie nieświadomie prowadzą ludzie – Ef 2:2–3; 4:17.
 - 2. Ludzie na całym świecie znajdują się pod wpływem kultury.
 - C. Tak jak kultura wywierała silny wpływ na wierzących w Kolosach, tak dzisiaj kultura wywiera silny wpływ na nas – Kol 2:8–10, 16–18:
 - 1. Nieświadomie znajdujemy się pod wpływem kultury, w której się urodziliśmy; pierwiastki tej kultury składają się na naszą istotę – Ga 4:3, 9; Kol 2:8, 20.
 - 2. Kiedy przyszliśmy do życia kościoła, przynieśliśmy ze sobą swoją kulturę; ta kultura podważa nasze radowanie się Chrystusem i życie kościoła.
 - 3. Kultura w znacznym stopniu zastąpiła Chrystusa, jedyny pierwiastek w życiu kościoła – w. 8; 3:11:
 - a. Podświadomie i nieświadomie wszyscy cenimy sobie kulturę i przypisujemy wielką wartość swemu szczególnemu kontekstowi kulturowemu.
 - b. W życiu kościoła kultura w większym stopniu niż co innego zastępuje Chrystusa – w. 11.
- II. List do Kolosan objawia, że wszechzawierający, rozległy Chrystus jest wszystkim w Bożej ekonomii – 1:15–18, 27:**
- A. Potrzebujemy jasnej wizji: że ten wspaniały Chrystus jest dla nas wszystkim.
 - B. Taka wizja położy kres wpływowi kultury na doświadczanie Chrystusa i życie kościoła, my zaś zamiast być ludźmi kulturalnymi, będziemy zajmować się Chrystusem, a On będzie nas posiadał i przesycił – 3:11b.
- III. Pierwszy, wszechzawierający i rozległy Chrystus jest naszym życiem i jedynym budulcem jednego nowego człowieka – w. 4, 10–11:**
- A. Budulcem kościoła jako nowego człowieka jest Chrystus i tylko On; zawartością kościoła jest tylko i wyłącznie wszechzawierający, rozległy Chrystus – 1:15–18; 2:9–10.
 - B. Jako nasze życie i budulec jednego nowego człowieka wszechzawierający, rozległy Chrystus zastępuje sobą naszą kulturę – 3:11.
 - C. Owocem radowania się Chrystusem jako naszym działem jest to, że doświadczamy Go jako zawartości i budulca jednego nowego człowieka, a na koniec Chrystus, którym się radujemy, staje się budulcem tego nowego człowieka – 1:12; 3:11.
 - D. W świetle Listu do Kolosan 3:11 w nowym człowieku nie ma możliwości, żeby wciąż istniały różnice kulturowe:
 - 1. W jednym nowym człowieku nie ma żadnych różnic kulturowych, ponieważ każda jego część jest ukonstytuowana Chrystusem – w. 11.
 - 2. W kościele, który jest nowym człowiekiem, nie ma miejsca na różnice regionalne, kulturowe czy narodowe ani miejsca na żadne rasy, narodowość, kulturę czy status społeczny.
 - E. Ponieważ Chrystus jest jedynym budulcem nowego człowieka, nic nie powinno różnić wierzących, którzy składają się na tego nowego człowieka, i nic nie powinno różnić kościoły – 1 Kor 4:17; Obj 1:12, 20; 22:16.

IV. Jako budulec nowego człowieka Chrystus jest wszystkim i we wszystkich; jest wszystkim członkami i we wszystkich członkach – Kol 3:11:

- A. W kościele jako nowym człowieku Chrystus jest każdym, a także w każdym – 1:27; 3:11.
- B. Z jednej strony, w nowym człowieku nie ma miejsca na naturalną osobę, ponieważ Chrystus jest każdym członkiem.
- C. Z drugiej strony to, że Chrystus jest we wszystkich, wskazuje, iż członki dalej istnieją; nie istnieją bez Chrystusa – On w nich mieszka – 1:27.
- D. Kiedy obieramy Chrystusa za swoje życie i budulec, mamy w głębi odczucie, że jesteśmy z Nim jedno i że On jest nami, i jednocześnie również mamy głębsze odczucie, że On jest w nas – 3:4.
- E. W kościele jako nowym człowieku Chrystus jest wszystkim; wskazuje to, że wszyscy wierzący muszą Nim się konstituować – 1:15–18; 2:16–17; 3:4, 10–11:
 - 1. Musimy być tymi, których Chrystus przepaja, przesyca i w których istotę organicznie się wbudowuje – Ga 4:19; Ef 3:17a.
 - 2. Na koniec Chrystus sobą nas zastąpi, a potem w rzeczywistości będzie wszystkim i we wszystkich; będzie każdą częścią nowego człowieka – Kol 3:11b.
- F. Nowym człowiekiem jest Chrystus we wszystkich świętych, który nas przepaja i zastępuje, aż usunie wszystkie naturalne różnice i sobą ukonstituuje każdego – Ga 4:19; Ef 3:17a; Kol 1:27.
- G. Kiedy mamy wizję wszechzawierającego, rozległego Chrystusa, a do tego odpowiednio Go doświadczyliśmy, jeden nowy człowiek pojawi się pośród nas w praktyce i będziemy urzeczywistniać życie tego nowego człowieka – 3:10–17; Flm 10–16.
- H. Jeśli Chrystus będzie życiem codziennym wszystkich świętych, wówczas jedynie On będzie w nowym człowieku, a wszyscy święci, bez względu na narodowość, będą Jego żyli; wówczas w rzeczywistości i w praktyce będzie On wszystkim członkami nowego człowieka – Kol 3:11; Flp 1:21a.

V. Nowa Jerozolima będzie ostatecznym zwieńczeniem jednego nowego człowieka – Ef 2:15–16; 4:24; Kol 3:10–11; Obj 21:2, 9–10:

- A. Kiedy staniemy się Nową Jerozolimą, będziemy radowali się życiem powszechnego jednego nowego człowieka.
- B. Dzisiaj mamy przedsmak tej radości dzięki pozwalaniu wszechzawierającemu, rozległemu Chrystusowi zastępować naszą kulturę, żeby On sobą nas konstituował i w rzeczywistości oraz w praktyce czynił nas wszystkich częścią jednego nowego człowieka – Kol 1:27; 2:10; 3:4, 10–11.

Stół Pański
hymn nr 76

1. O, Panie, rozważamy Cię,
Wszystko, czym jesteś czcimy dziś;
Tyś tak bogaty, tak wspaniały
I drogi naszym sercom Tyś.

Ty, Panie, zaspokajasz nas,
Aż serca przelewają się;
Pragnienia nasze Ty przewyższasz
I stale zaspokajasz je.
2. Tyś Bogiem, który prawdą jest,
Miłością, światłem jesteś nam;
Tyś dla nas życiem jest, nasz Boże,
Bogiem, zachwycającym nas.
3. Człowiekiem jesteś, Panie, też,
Szlachetnym, dobrym, czystym tak;
Człowiekiem tym Bóg się zachwyca,
On pozyskuje sobie nas.
4. Tyś nawet niewolnikiem jest
U Boga, aby służyć nam;
Posłusznym aż do śmierci krzyża,
Ażeby wyratować nas.
5. Panujesz także jako Król,
Przez miłość, życie rządzisz dziś;
Bóg Cię namaścił swoją mocą,
Byś razem z nami władał Ty.
6. Gdy, Panie, wspominamy Cię,
Uczestniczymy w pełni Twej;
W miłości Tobą się radując,
Udziałem naszym stajesz się.

Stół Pański
hymn nr 3,22

- 1 W łonie Ojca, przed wiekami,
W Jego chwale byłeś Ty;
Jego Syn jednorodzony,
Wyraz Ojca, Boży Syn.
Kiedy Ojciec dał nam Ciebie,
W bóstwie byłeś taki sam,
Aby całą pełnię Ojca
W Duchu swym ogłosić nam.
- 2 Przez swą śmierć i zmartwychwstanie
Pierworodnym stałeś się,
A Tve życie w nas wszczepione
Powieliło, Panie Cię.
Bóg odrodził nas w Chrystusie,
By w nas wielu synów mieć;
Nasza – braci Twych – natura
Taka sama, jak Twoja jest.
- 3 Kiedyś jako jedno ziarno
Wpadłeś w ziemię, wszedłeś w śmierć,
By przez życie zmartwychwstania
Wydać plon, pomnożyć się.
W Twej naturze odrodzeni
Jako wiele ziaren, my
Wszyscy w jeden chleb zmieszani,
Ogłaszamy Twą pełnię dziś.
- 4 Uczyniłeś nas swą kopia
I Oblubienicą Twą,
Drogim Ciałem Twym i pełnią,
W której masz na wieki dom.
My – kontynuacja Ciebie,
Przyrost, powiększenie Tve,
Jedno z Tobą, naszą Głową,
Wyraz pełni Osoby Twej.

Stół Pański
hymn nr 17

1. Jak wielką miłość dałeś nam!
O dzięki, Ojcze, Ci;
Za to, kim jesteś, chcemy dziś
Wychwalać Cię i czcić.
2. Swe serce objawiłeś nam,
Swej wiecznej woli treść;
Na ziemię w Synu zszedłeś sam,
By swój wypełnić cel.
3. Tyś Umiłowanego dał –
W miłości przyszedł, zmarł –
By synów wielu zdobył Ci,
Byś w nas dziedziców miał.
4. Przez Niego życie mamy Twe,
Tyś Ojcem nam się stał;
Natury i Osoby swej
Udzielasz stale nam.
5. W naszego ducha wszedł Twój Duch –
Wołamy „Abba” w nim;
Zrodzonych z ducha w obraz Twój
Nas przeobrażasz dziś.
6. Swych wielu synów w chwałę wnieść
Jest wiecznym celem Twym;
Na obraz swego Syna więc
Nas upodobnisz w Nim.
7. Przeobrażenia dzieło w nas
Wciąż wykonujesz swe
I z chwały w chwałę wnosisz, aż
Ukończysz w pełni je.
8. Jak wielką miłość dałeś nam!
Cóż za nią damy Ci?
Na wieki już będziemy więc
Wychwalać Cię i czcić.

Poselstwo czwarte
hymn nr 8

1. Nasz Ojczy, jesteŝ wiecznie zielony,
Wciãż nowy jesteŝ tak;
Ty jesteŝ wiecznie żyjącym Panem,
Jak rosa ŝwieŝoŝ Twa.

O, Ojczy, jesteŝ niezmienny,
Ty nie starzejesz siã;
Przez niezliczone wieki ŝwieŝoŝ Twa
Nam objawia siã.
2. Bez Ciebie, Boga, który jest „nowy”,
Niszczuje wszystko wnet,
Lecz z Tobã wszystko zawsze jest ŝwieŝe,
Nie zmienia nigdy siã.
3. W błogosławieństwach, które nam dałeś,
Zawarłeś ŝwieŝoŝ swã;
Przymierze Twe pozostaje nowe,
Twe drogi takie sã.
4. Jesteŝmy teraz nowym stworzeniem –
Duch, serce – nowe sã;
Co dzieñ nowego ŝycia udzielasz
I nas odnawiasz wciãż.
5. Nowymi bẽdã ziemia i niebo,
I nowym – miasto Twe;
Co mieŝiac bẽdã ŝwieŝe owoce –
Tam wszystko nowe jest.
6. Ty zawsze jesteŝ nowy i wszystko,
Co w Tobie, nowe jest;
ŝpiewamy Tobie pieŝñ wiecznie nowã,
Na nowo chwalać Ciã!

Poselstwo czwarte

Historia wszechświata zgodna z Bożą ekonomią – boska historia w obrębie dziejów ludzkości, wypełniająca pragnienie, jakie Pan ma w sercu, a mianowicie uzyskanie jednego nowego człowieka w rzeczywistości

Wersety biblijne: J1 1:4; 3:16; Ef 1:3–6; 2:15; 4:22–24; Mi 5:1; Obj 19:7–9.

I. We wszechświecie rozgrywają się dwie historie: człowieka, ludzka historia, i Boga, boska historia; pierwsza jest niczym zewnętrzną skorupką, a druga jakby jądro w tej skorupce – por. J1 1:4:

A. Boska historia w obrębie dziejów ludzkości zostaje dość szczegółowo objawiona w Biblii; Boża historia jest naszą historią, ponieważ On pozostaje z nami w związku:

1. Musimy zobaczyć Bożą historię w wieczności przeszłej w formie przygotowań do Jego poruszania, żeby nawiązać związek z człowiekiem:

- a. Boska historia zaczęła się od wiecznego Boga i Jego ekonomii; zgodnie ze swoją ekonomią Bóg chce wbudować siebie w człowieka i być z nim jedno, być jego życiem, zaopatrzeniem w życie i wszystkim, żeby człowiek był Jego wyrazem – Ef 3:9–10; 1:10; Rdz 1:26; 2:9.
- b. Bóg w swej Boskiej Trójcy odbył naradę w wieczności, żeby podjąć postanowienie o śmierci Chrystusa, istotnej dla zrealizowania wiecznej Bożej ekonomii – Dz 2:23.
- c. Drugi w Boskiej Trójcy przygotowywał realizację „wyjścia” z wieczności i wejścia w czas, żeby narodzić się w Betlejem jako człowiek – Mi 5:1.
- d. Przed założeniem świata Bóg ubłogosławił wierzących w Chrystusie duchowymi błogosławieństwami w okręgach niebiańskich – Ef 1:3–6.

2. Boża historia w człowieku zaczęła się od wcielenia i miała swój ciąg dalszy w postaci procesów ludzkiego życia, ukrzyżowania, zmartwychwstania i wniebowstąpienia; Księga Ozeasza 11:4 mówi, że są to ludzkie więzy, powrozy miłości:

- a. Boska historia, Boże poruszanie w człowieku, obejmuje przetworzonego Chrystusa, Boga-człowieka, który jest prototypem, a kończy się nowym człowiekiem, który znajduje zwieńczenie w Nowej Jerozolimie, wielkim Bogu-człowieku, ostatecznym wypełnieniu wiecznej Bożej ekonomii.
- b. Za sprawą wcielenia i ludzkiego życia Chrystus wniósł nieograniczonego Boga w podlegającego ograniczeniom człowieka, zjednoczył i zespolił Trójjedynego Boga z trójczęściowym człowiekiem i wyraził w swym człowieczeństwie obfitego Boga w Jego bogactwach przymiotach przez swoje aromatyczne cnoty.
- c. Chrystusowe ukrzyżowane stanowiło zastępczą śmierć, wszechzawierającą śmierć, wszechzawierające prawne odkupienie, które położyło kres starymu stworzeniu i rozwiązało wszystkie problemy (J 1:29); w swoim ukrzyżowaniu On odkupił wszystko, co Bóg stworzył, a co popadło w grzech (Hbr 2:9; Kol 1:20), stworzył (począł) nowego człowieka z boskim pierwiastkiem (Ef 2:15) i uwolnił boskie życie ze skorupki swego człowieczeństwa (J 12:24; 19:34; Łk 12:49–50).
- d. W swoim zmartwychwstaniu urodził się jako pierworodny Syn Boży (Dz 13:33; Rz 1:4; 8:29), stał się życiodajnym Duchem (1 Kor 15:45b) i odrodził miliony ludzi, którzy stali się synami Bożymi jako członki Ciała Chrystusa i pierwiastki składowe nowego człowieka jednego nowego człowieka, kościoła (1 P 1:3; Kol 3:10–11).
- e. Wstąpił na niebiosa, po czym zstąpił jako Duch, żeby wytworzyć kościół, będący jednym nowym człowiekiem, by Trójjedyny Bóg miał swój zbiorowy wyraz – J1 3:1–5; Dz 2:1–4, 16–21.

B. Tak więc kościół jako rzeczywistość jednego nowego człowieka stanowi również część boskiej historii, głębszej historii boskiej tajemnicy w zewnętrznej, ludzkiej historii; pod koniec tej części boskiej historii Chrystus powróci ze swymi zwycięzcami, którzy będą Jego wojskiem (J1 1:4; 3:16), żeby pokonać Antychrysta i jego wojsko.

C. W następstwie tego nadejdzie tysiącletnie królestwo; na koniec to królestwo znajdzie swe zwieńczenie w Nowej Jerozolimie, w nowym niebie i nowej ziemi; Nowa Jerozolima będzie ostatecznym, zwieńczonym etapem Bożej historii.

II. Na przykładzie Piotra (posługa łowienia), Pawła (posługa budowania) i Jana (posługa naprawiania) możemy zobaczyć pragnienie Pańskiego serca przejawiające się w tym, żeby uzyskać jednego nowego człowieka:

A. Bóg posłużył się Piotrem w dzień Pięćdziesiątnicy, żeby przyprowadzić wielu wierzących pochodzenia żydowskiego (Dz 2:5–11); co więcej, wizję otrzymał w modlitwie Korneliusz (10:30), jak również Piotr (w. 17, 19), dzięki której wykonały się Boży plan i Boże poruszanie (w. 9b–14, 27–29), mające pozyskać pogan, aby zaistniał jeden nowy człowiek w praktyce.

B. Paweł ukazuje w Liście do Efezjan 2:14–15, że Chrystus stworzył zarówno z Żydów, jak i z pogan jednego nowego człowieka przez swoją śmierć stwarzającą tego nowego człowieka (por. 4:22–24); mówi nam w Pierwszym Liście do Koryntian 12:13, że wszyscy zostaliśmy ochrzczeni w jedno Ciało, „czy to Żydzi, czy Grecy”; w Liście do Galatów 3:27–28 oznajmia, że ci, którzy zostali ochrzczeni w Chrystusa, przyoblekli się w Niego, i „nie może być Żyda ani Greka”; w Liście do Kolosan 3:10–11 czytamy, że w nowym człowieku nie ma miejsca na Żydów ani Greków.

C. Jan mówi nam, że Pan kupił przez swoją krew „ludzi z każdego plemienia i języka, i ludu, i narodu” (Obj 5:9); ci odkupieni tworzą kościół, który jest jednym nowym człowiekiem; dzięki Janowi widzimy też, że kościoły są złotymi świecznikami (1:11–12), a ostatecznie świeczniki te stają się Nową Jerozolimą; w obrębie świeczników i w Nowej Jerozolimie nie widzimy żadnych różnic narodowych.

D. Wszystko to wskazuje, że codziennie musimy zdejmować z siebie starego człowieka i przyoblekać się w nowego człowieka za sprawą picia jednego Ducha (1 Kor 12:13), żebyśmy podlegali odnawianiu w duchu naszego umysłu w każdej sferze naszego praktycznego życia codziennego w celu realizacji pragnienia, jakie Pan ma w sercu – uzyskać jednego nowego człowieka w rzeczywistości (Ef 4:22–24).

III. Z boską historią związane jest nowe stworzenie – nowy człowiek z nowym sercem, duchem, życiem, nową naturą, historią i nowym zwieńczeniem – Hymny, nr 2,3; Ez 36:26; 2 Kor 3:16; Mt 5:8; Tt 3:5:

A. Boska historia, historia Boga w człowieku ciągnie się od wcielenia Chrystusa, poprzez Jego wniebowstąpienie, w którym stał się On życiodajnym Duchem, do Jego mieszkania w nas dzięki Bożemu organicznemu zbawieniu, czyli odrodzeniu, uświęceniu, odnowieniu, przeobrażeniu, upodobnieniu i otoczeniu chwałą, żeby wprowadzić nas w całą rzeczywistość jednego nowego człowieka i uczynić nas chwalebłą oblubienicą Chrystusa – Ef 4:22–24; Rz 5:10; Obj 19:7–9.

B. Teraz musimy zadać sobie następujące pytanie: czy żyjemy w boskiej historii, czy jedynie w ludzkiej historii:

1. Wszyscy urodziliśmy się w ludzkiej historii, ale zostaliśmy odrodzeni, narodziliśmy się na nowo w boskiej historii; jeśli nasze życie codzienne przebiega w świecie, żyjemy w ludzkiej historii; jeśli jednak żyjemy w kościele, który jest rzeczywistością jednego nowego człowieka, to żyjemy w boskiej historii; w życiu kościoła Boża historia jest naszą historią; teraz obie strony – Bóg i my – tworzą jedną historię, boską historię.

2. Chwalimy Pana, że znajdujemy się w boskiej historii i doświadczamy mistycznych, boskich rzeczy oraz radujemy się nimi ze względu na nasze organiczne zbawienie i Jego rozprzestrzenianie się za sprawą głoszenia ewangelii pokoju całej zamieszkałej ziemi (Ef 2:14–17; 6:15; por. Mt 24:14); w ten sposób w rzeczywistości możemy się stać jednym nowym człowiekiem, żeby być Jego zwycięską oblubienicą.